

David și ispita răzbunării – 24:1-26:25 –

Următoarele trei capitole ne prezintă pe David cum biruiește de trei ori ispita răzbunării. El este ispitit de două ori să îl ucidă pe Saul și o dată, să îl nimicească pe Nabal. De fiecare dată însă, el renunță la a se mai răzbuna și declară că răzbunarea este a Domnului. Aceasta este tema comună a celor trei capitole. Va fi interesant să surprindem și ce are specific fiecare capitol în parte.

Saul îl urmărește pe David până pe stâncile țăpilor sălbatici. Saul era împărat și avea o mulțime de responsabilități. Dar el renunță la ele și pornește alături de cei mai viteji slujitori pentru a-l ucide pe David. Prioritatea împăratului era prinderea lui David. Ne dăm seama cât de mult îl ura Saul pe David și cât de mult se simțea el amenințat de succesele lui David. Robit de putere, Saul a ajuns să se manifeste asemenea unui paranoic. Dumnezeu îi orchestrează lui David un context de mare încercare: îl face pe Saul să doarmă chiar în peștera în care se ascunsese David și îngăduie ca oamenii lui David să îi spună următoarele cuvinte: „*Iată ziua în care Domnul îți zice: „Dau pe vrăjmașii tăi în mâinile tale; fă-i ce-ți va plăcea.*” Cât de mare a fost ispita pe care a experimentat-o David! Existau trei factori de presiune foarte puternici. În primul rând, Saul era vrăjmașul lui de moarte, iar David era în legitimă apărare. Omorârea lui Saul ar fi adus liniștea și pacea în viața lui David și ar fi pus capăt acestei perioade negre în care era un proscris mereu cu amenințarea morții la doi pași în urma lui. În al doilea rând, Domnul îl lepădase pe Saul și îl unse pe David ca împărat, și era evident că acum, prin această „coincidență”, Domnul îl dăduse pe Saul în mâinile lui. Natura contextului îi spunea: „Acum e momentul să se împlinească promisiunea Domnului pentru viața ta!” Doar un gest, și David în sfârșit ar fi putut deveni împărat. Și în al treilea rând, să nu uităm de presiunea exercitată de oamenii lui, care nu erau cei mai duhovnicești din Israel. În cele din urmă era vorba de viața și libertatea lor. Uciderea lui Saul le putea aduce libertate și prosperitate și erau în legitimă apărare. David dă dovadă de un discernământ spiritual de invidiat și de o tărie de caracter rar întâlnită. El, mai întâi, distinge care era voia lui Dumnezeu în acel context confuz, și apoi stă cu demnitate în fața a peste 500 de „lupi sălbatici” însetați după sânge.

Marea întrebare a acestui capitol este: cum de a ajuns David la concluzia că nu e voia lui Dumnezeu să îl omoare pe Saul, că Domnul l-a dat în mâinile lui tocmai pentru a-l cruța, și nu pentru a-l ucide. Un adevăr fundamental pe care îl afirmă David este că răzbunarea este a Domnului. Iată, deși era în vechiul testament, unde legea stipula ochi pentru ochi și dinte pentru dinte, el înțelege că doar Domnul are dreptul să judece și să răzbune și o va face cu cea mai mare credincioșie. De multe ori, Domnul putea să folosească pe slujitorii lui pentru a-i împlini răzbunarea sa pe pământ, dar nu proceda mereu astfel. Chiar dacă erau în Vechiul legământ, slujitorii Lui nu puteau pur și simplu să se răzbune. Ei trebuiau să primească porunca din partea lui Dumnezeu pentru a-l răzbuna pe om într-o anumită situație. Cunoscând acest principiu fundamental, David și-a pus întrebarea: „M-a mandatat Domnul pe mine să mă răzbun acum pe Saul sau va folosi alte mijloace pentru a-și împlini răzbunarea Sa?” Răspunsul pe care și-l dă David este: „Domnul nu m-a mandatat pe mine să fac acest lucru!”, iar argumentul Său este: „Saul este Unsul, alesul Domnului!”. Dar oare David nu știa că Saul fusese lepădat? Cu siguranță da, dar vedea în același timp că Domnul încă îl păstrase în funcție pe Saul atâta vreme. David credea adevărul afirmat de Pavel în Rom. 13, și anume că toate orânduirile vin de la Dumnezeu. Cu atât mai mult cea a lui Saul care fusese ales de Dumnezeu prin Samuel. Oare Domnul nu l-ar

fi putut răpune pe Saul până acum printr-o boală sau pe câmpul de luptă? Dar, iată că Domnul continua să îi dea biruințe în fața Filistenilor și îi proteja sănătatea. Mesajul era clar pentru David: „Domnul încă îl mai vrea pe tron, și pentru că este Unsul Domnului, doar Domnul îl poate îndepărta, dar nu intră în sfera mea de responsabilitate îndepărtarea lui Saul. Domnul m-a uns ca împărat și mi-a promis împărăția, dar nu mi-a cerut să mă lupt pentru ea. El mi-a promis că îmi va fi dată. Și dacă nu mi-o dă acum, aceasta înseamnă, probabil, că nici nu sunt pregătit pentru tron. Poate mai am nevoie să fiu fugărit de Saul pentru a învăța totala dependență de Domnul. Poate acesta este rolul lui Saul în planul Lui și cum să mă împotrivesc eu planurilor Lui.?”

Este interesant faptul că deși David îl cruță pe Saul el nu renunță la ideea de răzbunare: *”Judece Domnul între mine și tine, și Domnul să mă răzbune pe tine, dar eu nu voi pune mâna pe tine.”* David nu își neagă dorința de răzbunare și setea de dreptate din sufletul lui, însă el atribuie lui Dumnezeu responsabilitatea de a răzbuna și de a face dreptate pe pământ. Răzbunarea nu este rea, ba dimpotrivă este ceva divin, de vreme ce răzbunarea este a Domnului. Și tocmai pentru că e ceva divin, doar Domnul o poate împlini în armonie cu standardele dreptății absolute.

Observăm curăția de inimă a lui David: el nu are inima alipită de împărăție, ci de Domnul. Pentru el, este mai importantă ascultarea de Domnul decât obținerea tronului. Astfel, de dragul unei bune relații cu Domnul, amână momentul în care vrea să fie împărat al lui Israel. David, de asemenea, respectă autoritățile așezate deasupra lui, nu din pricina a ceea ce reprezintă acestea, ci din pricina faptului că Dumnezeu le-a orânduit în istorie, El se supune, de fapt, nu oamenilor imperfecti, ci Dumnezeului celui desăvârșit care nu poate greși. El nu are în inima sa ură sau resentimente față de Saul, ci are puterea să îl numească fără ironie: „părinte” și „domnul meu”. Apoi, David, în ciuda faptului că Domnul îl înălțase foarte mult, are o părere cumpătată despre sine și-i spune lui Saul: *„Pe cine urmărești tu? Un câine mort, un purice.”* David se vede pe sine un om obișnuit care nu poate reprezenta o amenințare față de împărăție. El îi demonstrează lui Saul că nu vrea să provoace o revoltă sau să-l detroneze pe Saul. Înțelegem că David, asemenea lui Ionatan, l-ar fi slujit cu cea mai mare credincioșie pe Saul, până la sfârșitul vieții acestuia. Este o mare provocare să te supui unui lider instabil și imoral cum era Saul. Doar încrederea în Dumnezeu îi putea da lui David puterea de a-l respecta pe Saul și de a se supune lui. Respectul față de autoritățile așezate de Dumnezeu erau atât de bine așezate în mintea lui David, încât chiar și reacțiile sale emoționale rezonau cu aceste adevăruri divine: atunci când a tăiat un colț din haina lui Saul inima i-a bătut cu putere. Și nu era vorba de frică de Saul, ci de teama de Dumnezeu care îl așezase pe Saul pe scaunul de domnie al lui Israel. El Se atinsese totuși de Unsul Domnului.

Tabloul este impresionant și tulburător, atât de impresionant încât însuși împietritul Saul ridică glasul și plânge. Mărturia excepțională a lui David aduce în marele întuneric din inima lui Saul un moment de luciditate:

”Tu ești mai bun decât mine; căci tu mi-ai făcut bine, iar eu ți-am făcut rău. Tu îți arăți bunătatea cu care te porți față de mine, căci Domnul mă dăduse în mâinile tale și nu m-ai omorât. Dacă întâlnește cineva pe vrăjmașul lui, îl lasă oare să-și urmeze drumul în liniște? Domnul să-ți răsplătească pentru ce mi-ai făcut în ziua aceasta! Acum iată, știu că tu vei domni și că împărăția lui Israel va rămânea în mâinile tale. Jură-mi dar pe Domnul că nu-mi vei nimici sămânța mea după mine și că nu-mi vei șterge numele din casa tatălui meu.”

Cât de mare trebuie să fi fost lumina adusă de David, dacă chiar inima de piatră a paranoicului Saul a fost mișcată atât de profund? Din păcate însă, Saul nu a dus procesul pocăinței mai departe. Pentru el pocăința completă presupunea renunțarea la tron, acceptarea faptului că Domnul îl lepădase, și oferirea tronului lui David. Saul nu a fost dispus să renunțe la putere și slavă. A rămas până la sfârșitul vieții sale pe tronul lui Israel și a pierdut astfel șansa de a ședea alături de Fiul lui Dumnezeu pe scaunul de domnie al Cerului. Saul nu a renunțat de fapt să domnească asupra vieții lui, el a rămas pe tronul inimii sale și nu a recunoscut autoritatea și domnia Domnului. A decis să domnească singur în această viață, și astfel a ratat șansa de domni împreună cu Dumnezeu pentru veșnicie.

Următoarea confruntare cu ispita răzbunării are loc după moartea lui Samuel. Este interesant că autorul menționează moartea lui Samuel chiar înainte de confruntarea cu Nabal. Oare cum l-a afectat moartea lui Samuel pe David? Samuel era cel care îl unsese ca împărat al lui Israel, cel care îi transmisese mesajul că Domnul îi va da scaunul de domnie al lui Israel. În mod cert David s-a întristat, dar în același timp a fost pentru el o provocare să se încreadă și mai mult în Dumnezeu. Samuel era o autoritate consacrată în Israel și iată, că la moartea sa, tot Israelul l-a plâns la Rama.

Chiar dacă Samuel era cel care anunțase lepădarea lui Saul, Saul nu s-a putut atinge de el. Unul din motive a fost și acela că poporul îl iubea și îl respecta pe Samuel extrem de mult. Acest fapt era un avantaj și pentru proscrisul David, căci Samuel era cel care îl unsese ca împărat. Pe de altă parte, Samuel era și un sprijin moral pentru David. Știm că David a fugit la Samuel după ce Saul a încercat să îl omoare, și e foarte posibil ca David să îl mai fi vizitat pe Samuel pentru a primi încurajare și înțelepciune. Dar iată că acum Samuel a murit, iar Saul era încă împărat peste Israel. Atât sprijinul moral personal, cât și sprijinul înaintea poporului erau acum amintiri frumoase. David este provocat să se încreadă și mai mult în Domnul și să înțeleagă dependența totală de El. Pierderea unei autorități spirituale aduce în mod legitim multă durere și suferință. Dar Dumnezeu se folosește chiar de acest tip de pierderi pentru a ne provoca la mai multă dependență de El. Dumnezeu lucrează prin oameni, dar nu depinde niciodată de un om anume. El va ridica alți oameni care să ne sfătuiască și să ne îmbărbăteze la vremuri de nevoie.

După moartea lui Samuel, David se duce în Maon. În unele manuscrise apare deșertul Paran. Însă, imediat în versetul 2, îl găsim pe David aproape de Maon și Carmel, or deșertul Paran este mult mai la Sud. Deci, înclin să cred că David, după moartea lui Samuel, s-a dus în Maon. Oricum, Maonul este și el mai la Sud de En-Ghedi. Mai la Sud însemna mai de parte de Gheba, și deci mai departe de Saul. Putem presupune că după moartea lui Samuel, David a simțit intensificarea pericolului și din această pricină și-a ales o nouă ascunzătoare, mai departe de Saul. Aici în Maon, Domnul îi pregătește o nouă încercare. David a oferit mult ajutor oamenilor lui Nabal. Nu doar că nu le-au făcut rău și nu le-au luat din oi și capre, dar le-a oferit o protecție specială în timpul pășcutului oilor. Este adevărat că Nabal nu le-a cerut acest lucru și nici nu a semnat un contract cu David, însă în virtutea principiilor omeniei și cinstei, se cuvenea ca Nabal să le dăruiască un dar pentru serviciul adus. Și aceasta cu atât mai mult cu cât David era Unsul Domnului, cel pe care Domnul îl alesese să fie Păstorul lui Israel și cu cât acesta, fiind fugărit de Saul, nu putea munci pentru a-și câștiga pâinea.

De regulă, cei proscriși jefuiesc diferiți oameni pentru a supraviețui. Însă David a ales să ajute diferiți oameni și să le ceară apoi în schimbul serviciul adus ce le lasă inima să le dea. David nu a impus nici un preț, deși avea o putere militară net superioară lui Nabal. A nu-l ajuta pe David în aceste contexte era un mare păcat înaintea Domnului. Însemna lipsă de loialitate față de Unsul Domnului și deci față de Domnul Însuși. Chiar dacă David nu i-ar fi oferit nici un

serviciu, era de datoria lui Nabal față de Domnul să îl ajute pe Unsul Domnul să supraviețuiască în această perioadă dificilă din viața lui. Nabal nu doar că a refuzat să dea ceva lui David, dar i-a adresat și niște cuvinte jignitoare și umilitoare: „*Cine este David, și cine este fiul lui Isai? Astăzi, sunt mulți slujitori care fug de la stăpâni. Și să-mi iau eu pâinea, apa și vitele mele, pe care le-am tăiat pentru tunzătorii mei, și să le dau unor oameni care sunt de nu știu unde?*”. Cuvintele lui Nabal erau pline de neadevăr, nedreptate, venin și răutate. Au fost ca niște săgeți arzătoare care s-au înfipt adânc în inima lui David. David era Unsul Domnului și era prigonit pe nedrept de Saul. El era salvatorul lui Israel, și Nabal se bucura de libertate datorită faptului că David a avut curaj să îl confrunte pe Goliat. David era cel nedreptățit. Dar iată că Nabal sare în apărarea lui Saul și îl acuză pe David de necinste: „*azi sunt mulți slujitori care fug de la stăpânii lor.*”

David este nedreptățit și simte nevoie legitimă a răzbunării. Decide imediat nimicirea lui Nabal și a casei lui. Mai întâi să clarificăm de ce decizia sa a fost greșită. Răzbunarea a fost și va rămâne întotdeauna a Domnului, atât în Vechiul, cât și în Noul Testament. În Vechiul testament Dumnezeu își împlinea de multe ori răzbunarea prin sfinții Lui. Dar aceasta nu însemna că aceștia puteau să se răzbune singuri ori de câte ori erau nedreptățiti. Răzbunarea era a Domnului și numai El putea decide când și prin cine va avea aceasta loc. Dumnezeu dăduse în Israel o lege și mandatase pe judecători, bătrânii cetății și comunitatea să aducă răzbunare în situații de nedreptate. Apoi, a oferit împăratului funcția de a judeca poporul. David era acum un proscris; el era în afara sistemului mandatat de Dumnezeu pentru împlinirea dreptății în Israel. David nu era așezat în funcția de împărat, deci, acum nu intra în sfera lui de responsabilitate să facă dreptate în Israel. Cu siguranță puteau fi situații în care Domnul să îi vorbească direct și să-l cheme pentru a aduce răzbunarea Sa în anumite locuri, dar nu este cazul situației cu Nabal când Domnul tace. David trebuia să lase sistemul orânduit de Domnul să aducă dreptatea. Dar acest sistem era corupt și condus de Saul! Atunci David trebuia să își aducă aminte că răzbunarea este a Domnului și că, dacă oamenii orânduți de El cu acest scop, nu vor face dreptate, atunci Domnul Însuși Se va implica pentru a-Și răzbuna sfinții Lui. Dar era greșit să se răzbune singur și să sfideze căile orânduite de Domnul pentru împlinirea dreptății sale pe pământ. Înțeleptul Solomon ne spune: „*Când vezi în țară pe cel sărac năpăstuit și jefuit în numele dreptății, să nu te miri de lucrul acesta! Căci peste cel mare veghează altul mai mare, și peste toți Cel Preaînalt.*” (Eclesiatul 5:8).

Deci, David nu era mandatat în aceasta situație de Domnul pentru a se răzbuna. Dacă l-ar fi ucis pe Nabal, s-ar fi răzbunat singur și ar fi sfidat pe Domnul, Marele Judecător, așa cum îi va explica mai târziu așa de frumos Abigail. Apoi, decizia de a omorî pe toți cei de parte bărbătească din casa lui Nabal, este un lucru nedrept. Nabal, și nu slujitorii sau copiii lui, a fost cel care l-a jignit pe David, și chiar decizia de a-l omorî pe Nabal imediat, nu este în spiritul Legii lui Dumnezeu. Într-adevăr, jignirea Unsului Domnului era un păcat foarte grav. Cu toate acestea nu se stipula nicăieri pedeapsa cu moartea pentru păcatul lui Nabal. Ba mai mult, exista posibilitatea aducerii unei jertfe de ispășire. Înainte de a aduce judecata, Domnul ne curtează cu harul și iertarea Sa. El nu vrea moartea păcătosului, ci ca acesta să se întoarcă de la calea lui cea rea și să trăiască. David nu era în acest duh când a luat decizia de a-l nimici pe Nabal.

Înțelegem cât de mare este ispita de a ne răzbuna singuri. Iată că David în cap. 24 îl cruță pe Saul care urmărea să îl omoare, iar în cap.25 decide nimicirea casei lui Nabal pentru că acesta l-a jignit. **Biruința de ieri nu ne garantează victoria de azi.** Trebuie să veghem în fiecare zi asupra inimii noastre, și mai ales, la acest capitol al dreptății și răzbunării. Sămânța îndumnezeirii din noi ne cheamă cu putere să ne facem singuri dreptate. Sămânța adevărului ne aduce aminte că răzbunarea este a Domnului; aceasta ne cheamă la credință și încredere în

Dumnezeu. De cele mai multe ori El parcă întârzie în aducerea dreptății și de multe ori nu apucăm să mai vedem cum ne-a răzbunat Domnul. El este însă credincios dreptății sale și ne răzbuna încă din acest veac și își va împlini pe deplin răzbunarea la marea Judecată de Apoi. Cel neprihănit va trăi însă prin credință.

Uneori noi reacționăm mai bine în fața unor ispite puternice, însă tindem să falimentăm în fața unora mai mici și mai subtile în același timp. Saul urmărea pe David ca să-l omoare. David a avut răgaz să analizeze îndelung acest context și să caute voia Domnului. Răspunsul lui Nabal însă l-a luat prin surprindere și a reacționat greșit. Ispitele puternice sunt evidente, dar cele mai mici sunt de multe ori mai bine camuflate. Învățăm să fim în veghere atât în vremurile mai zbuciumate, cât mai ales în cele mai liniștite, când putem fi foarte ușor surprinși de vrăjmaș.

Textul pune un accent deosebit pe înțelepciunea lui Abigail. Când un bărbat este jignit și atins în orgoliul lui și când este hotărât să își facă dreptate, este greu de potolit. Cu toate acestea, Abigail găsește o cale să îl înduplece pe David. Să contemplăm înțelepciunea acestei minunate femei:

În primul rând, ea reacționează foarte prompt. Înțelege imediat urgența situației, nu stă pe gânduri și ia imediat inițiativa. Ea nu îi spune nimic soțului ei. Îl cunoștea foarte bine și știa că un dialog era de prisos (iar ea era în criză de timp) și că Nabal nu ar fi de acord cu inițiativa ei și că ar fi putut-o opri să îi dea vreun dar lui David. Ce a făcut Abigail nu înseamnă nesupunere sau desconsiderarea soțului. Când este vorba de probleme de viață și moarte, iar soțul este cu capul în nori, femeia este responsabilă înaintea Domnului să lupte pentru viața familiei ei. Ascultarea de Domnul este mai presus de ascultarea de soț. Din păcate de multe ori, ascultarea „de Domnul” se dovedește a fi ascultare de sine. Dar nu este cazul faptei lui Abigail. Abigail, trimite înaintea ei darurile, care aveau rolul de a mai potoli setea de răzbunare a lui David, și de a-l face să fie mai receptiv la dialogul ce va urma. Abigail îi vorbește lui David cu smerenie și umilință, și nu cu reproș sau aroganță. Ea se pleacă până la pământ înaintea lui David, știind că acest lucru ar putea sensibiliza și un bărbat foarte mândru. Abigail vorbește în același timp cu demnitate și verticalitate și nu se ferește să îi comunice faptul că decizia sa este greșită înaintea Domnului.

Abigail mai întâi preia vinovăția lui Nabal asupra ei: „Eu sunt de vină, domnul meu!”. Abigail nu începe prin a se apăra, ci își asumă responsabilitatea pentru greșeala soțului ei. Apoi, ea nu îl apără pe soțul ei, dar încearcă să-l facă pe David mai îngăduitor cu soțul ei și cu nebunia lui. Ea îi aduce aminte lui David că răzbunarea este a Domnului și că a te răzbuna singur este un păcat înaintea Lui. Ea nu uită să îi aducă aminte că el este Unsul Domnului, și pe de o parte are responsabilitatea să îl reprezinte pe Domnul, iar pe de altă parte se bucură de promisiuni speciale din partea Domnului. Iată că, dacă Nabal l-a desconsiderat pe David, Abigail îi recunoaște chemarea specială din partea lui Dumnezeu: „*Când Domnul domnului meu va face tot binele pe care ți l-a făgăduit și te va pune mai mare peste Israel...*”. Abigail îi îndreaptă apoi privirea spre consecințele viitoare ale faptei lui: „*...atunci nu va avea domnul meu nici muștrări de cuget și nici nu-l va durea inima că a vărsat sânge degeaba și că s-a răzbunat singur.*”

Abigail mijlocește pentru soțul ei și îi salvează viața, chiar dacă acesta nu merita acest lucru. În mod cert, viața alături de Nabal nu era deloc ușoară. E un mister cum de Abigail a ajuns soția lui Nabal. Ori acesta a avut o cădere spirituală asemenea lui Saul, ori din pricina culturii vremii respective, căsătoria a avut loc prin hotărârea părinților. Abigail nu vede în această situație o oportunitate de a scăpa de Nabal. Ea își împlinește cu toată seriozitatea și credințioșia funcția de ajutor potrivit în pofida a ceea ce era Nabal. Iată cât de bine și-a înțeles Abigail funcția de ajutor potrivit, ea a înțeles că această funcție o are de la Dumnezeu și că o împlinește în primul rând de dragul Lui. Astfel, nebunia soțului ei nu putea fi pentru ea o scuză pentru a nu

mai fi o soție fidelă și iubitoare. Abigail găsește cu cale să îi spună lui Nabal cele întâmplare, cu scopul de a-l ajuta să se îndrepte și de a mai renunța la răutatea lui. Ea nu se grăbește să îi spună ce s-a întâmplat, ci așteaptă cu răbdare un moment potrivit.

După 10 zile, Nabal moare, iar autorul precizează: „*Domnul a lovit pe Nabal și el a murit.*” Iată că înțeleptele cuvinte ale lui Abigail se împlinesc mai repede decât se aștepta David. A Domnului este răzbunarea și El îi va răzbuna pe sfinții Lui. Acest context este o mare încurajare pentru David. Iată că Domnul întârzie să îl răzbune față de Saul. Saul a rămas tot împărat, iar David tot un proscris. Dar istoria cu Nabal devine o mare încurajare pentru David: la fel cum l-a răzbunat față de Nabal, așa îl va răzbuna față de toți vrăjmașii lui! De multe ori se întâmplă în viața noastră ca să rămânem nedreptățiți multă vreme, dar uneori răzbunarea Domnului se împlinește cu repeziciune chiar înaintea ochilor noștri. Aceste momente au menirea să ne întărească credința în credințioșia Domnului de a face dreptate și să ne învețe să așteptăm cu răbdare împlinirea dreptății sale pe pământ.

David o cere pe Abigail de nevastă. Nu știm după câtă vreme după moartea lui Nabal o cere el de nevastă, dar în mod cert, David a fost cucerit de înțelepciunea și frumusețea acestei femei. Iată că ea a avut un discernământ spiritual mai bun decât el în contextul conflictului cu Nabal. Iată că ea a ales cuvintele potrivite și a știut cum să-l oprească în a face rău. Iată că ea a mijlocit pentru Nabal și și-a împlinit cu responsabilitatea funcția de ajutor potrivit în pofida nebuniei și răutății lui Nabal. Iată că ea credea în promisiunile Domnului făcute lui, în contrast cu mulți din Israel care-l desconsiderau pe David și îi țineau partea lui Saul. A fost de dorit pentru David să poată avea alături un ajutor potrivit ca Abigail. Acum și cererea în căsătorie în sine era un nou test pentru Abigail. Să fii soția unui proscris și să părăsești siguranța, bogăția și confortul? A fi alături de David însemna să fii mereu la un pas de moarte, să fugi și să te ascunzi mereu prin peșteri și pustiuri. Nu era o ofertă prea atractivă. Doar o iubire sinceră față de David, doar un respect special pentru Unsul Domnului, doar o încredere neclintită în Dumnezeu o putea motiva pe Abigail să accepte această ofertă. Abigail acceptă fără să ezite și dovedește din nou că avea o înălțime spirituală vrednică de o regină, vrednică pentru funcția de ajutor potrivit al Unsului Domnului. Și modul în care acceptă Abigail, confirmă încă o dată statura ei spirituală amețitoare: „*iată, roaba ta se socotește ca o roabă, gata să spele picioarele slujitorilor domnului meu.*” Slujitorii lui David erau viitorii ei slujitori. Dar ea rămâne îmbrăcată în smerenie, gata să slujească pe toți cei din jurul ei. Reacția ei dovedește un respect profund față de David. David era Unsul Domnului, cu o chemare cu totul specială. El era cel din care avea să vină Mesia și el avea să fie a doua mare prefigurare mesianică după Moise. Însă cei mulți din Israel nu vedeau minunata lucrare a lui Dumnezeu din David și-l disprețuiau ca Nabal: „*Astăzi sunt mulți slujitori care fug de la stăpânii lor...*”. În contrast cu aceștia, Abigail se închină în fața lucrării tainice a lui Dumnezeu din viața lui David, și în pofida evidențelor vizibile, ea vede în proscrisul și fugarul David marele erou al lui Israel. Acest respect profund trebuie să fi topit inima neînfricatului David.

Iată că dacă la începutul capitolului 24 David pierde un important sprijin și sfătuitor în urma morții lui Samuel, la sfârșitul capitolului, David se bucură de un ajutor potrivit plin de înțelepciunea dumnezeiască. Prin conflictul cu Nabal, Domnul nu a vrut doar să modeleze inima lui David și să o învețe din nou că răzbunarea este doar a Domnului, dar a dorit și să-l intersecteze cu frumoasa Abigail și să-l mângâie prin ea pe Unsul Domnului care străbătea de ceva vreme Valea Umbrei Morții.

Capitolul 25 înalță același adevăr ca în capitolul 24: răzbunarea este a Domnului. Totuși, ce aduce nou acest capitol? În primul rând înțelegem că acest adevăr – răzbunarea este a

Domnului – se aplică în orice context al vieții. El nu este valabil doar în relație cu Saul, care era Unsul Domnului, ci în relație cu orice muritor, chiar și cu Nabal. În al doilea rând, dacă în cap.24 se insistă pe funcția celui ce făcea nedreptate (Saul era așezat ca și autoritate peste Israel de însuși Dumnezeu), în cap.25 se insistă pe funcția pe care trebuie să o aibă cel ce poate face dreptatea (David încă nu era înălțat ca împărat și nu avea drept să împlinească răzbunarea Domnului). Deci, nu ne putem împotrivi stăpânirilor puse de Dumnezeu, dar nici nu putem face dreptate dacă Domnul nu ne-a mandatat pentru aceasta.

Secțiunea pe care eu am intitulat-o „**David și ispita răzbunării**” se încheie cu cap. 26, capitol în care David îl cruță din nou pe Saul. Acest capitol aproape este identic cu cap. 24 prin repetarea unei teme, autorul însă accentuează un adevăr. Este evident că autorul vrea să evidențieze cât se poate de clar atitudinea lui David față de Saul. Pentru un viitor lider, învingerea ispitei răzbunării și respectul față de autoritățile puse de Dumnezeu în pofida greșelilor acestora ar trebui să fie trăsături de caracter fundamentale și care nu pot lipsi sub nici o formă. Știm însă că atunci când Dumnezeu repetă o temă adaugă și lucruri noi. Care ar fi aspectele noi reliefate prin cap.26?

Înțelegem că mânia lui Saul s-a potolit doar pentru o vreme în urma evenimentelor din cap. 24. Chiar dacă a avut și momente mai liniștite, perioada de peste 10 ani când a fugit de Saul, David a trăit-o sub amenințarea morții. Acesta a fost cuptorul de foc care a format din el marele lider care avea să fie împăratul David. Saul era împietrit și dădea dovadă de instabilitate psihică, glisând mereu de la prietenie la ură, de la calm la mânie. Cap.26 este un test diferit față de cel din cap. 24. Iată că mai trecuseră câțiva ani și Saul tot rămăsese împărat, iar Domnul nu intervenise în nici un fel. David se putea gândi astfel: „Oare Domnul nu îmi comunică oare că trebuie să iau inițiativa, că trebuie să fac și eu ceva? El își face partea Lui, dar eu nu pot pur și simplu să aștept cu mâinile în sân primirea împărăției. Și iată că Domnul îl dă din nou în mâinile mele pe Saul? Oare nu este providența Sa care mă călăuzește să îmi fac și eu partea mea și să-l ucid pe Saul?”. Ispita trăită de David în cap. 26 trebuie să fie foarte puternică. Iată că Abișai care știa teologia lui David și comportamentul lui din cap. 24 îi spune lui David: „*Dumnezeu dă astăzi pe vrăjmașul tău în mâinile tale.*” David ia însă și acest test. El nu își pierde răbdarea în cuptorul de foc în care l-a așezat Domnul și nu încearcă să grăbească ieșirea din încercare. El este statornic în principiile sale și nu își schimbă teologia în funcție de context. Acest capitol ne descoperă constanța lui David în a nu se răzbuna singur și în a înălța autoritatea lui Dumnezeu ca singur Judecător și Răzbunător.

În mod cert, David a trăit multe lupte interioare din pricina urii lui Saul și a fost bombardat de gânduri de ură și răzbunare. Psalmii ne sunt o mărturie vie pentru bătăliile sale interioare. El a câștigat însă bătălia în rugăciune, în cămăruță, și apoi a putut-o câștiga și în astfel de situații concrete, ca cea din cap. 26. Cap. 25 se termină cu v.44 care ne spune că Saul o dăduse pe Mical altui bărbat. Prin faptul că Domnul i-o dă lui David pe Abigail, David este într-un fel mângâiat de despărțirea față de Mical. Dar acest verset poate fi și o introducere pentru cap. 26 care să ne ajute să înțelegem cât de greu i-a fost lui David să-l cruțe pe Saul. Ce jignire și ce durere profundă trebuie să fi produs în sufletul lui David vestea că prima lui soție, Mical, a fost dată altui bărbat. Cu toate acestea, el găsește în relația sa cu Domnul tăria să-l cruțe pe Saul și să-i răspundă cu bine la rău. Fără să fie conștient de paradigma mesianică pe care o zugrăvea prin atitudinea sa față de Saul, David aplică strategia Mielului pentru recuperarea lui Saul. Iată că iubirea vrăjmașului nu este o noutate absolută a Noului Legământ. Ea își găsește rădăcinile în legea lui Moise și în comportamentul sfinților din vechime care au înțeles inima plină de îndurare a lui Dumnezeu și că El nu vrea moartea păcătosului.

Observăm că David nu vrea să îlucidă pe Saul, dar nu renunță să încerce să-și demonstreze nevinovăția. El nu se resemnează cu situația de a fi fugărit pe nedrept, ci încearcă în mod inteligent și creativ să își dovedească nevinovăția, și încercările lui dau rezultate, pentru o vreme măcar. Atunci când suntem acuzați pe nedrept, avem datoria de a ne apăra nevinovăția, fără însă a face un scop în sine sau o obsesie din aceasta.

Cap 26 pune în lumină și o altă ispită care l-a curtat pe David ani de zile: „*Dar dacă oamenii te atâță, blestemați să fie înaintea Domnului, fiindcă ei mă izgonesc azi ca să mă dezlipească de moștenirea Domnului, zicându-mi: „Du-te de slujește unor dumnezei străini!” Oh! Să nu-mi cadă sângele pe pământ departe de Fața Domnului!*”. David putea ajunge oricând la curtea oricărui împărat. Aceasta ar fi presupus și compromisul de a sluji dumnezeilor acelor împărați. David putea decide în orice clipă părăsirea teritoriului lui Israel și începerea unei cariere militare strălucite la curtea oricărui împărat străin. Aceasta a făcut ca încercarea să fie cu atât mai mare. Când suntem închiși în cuptorul cu foc, ne liniștim cu gândul că oricum nu putem schimba situația. Dar când cheia de la ușa cuptorului cu foc este în mâinile noastre, atunci lupta este de două ori mai puternică: pe de o parte trebuie să suportăm căldura cuptorului, iar pe de altă parte trebuie să învingem imboldul care ne îndeamnă să descuiem ușa și să ieșim din încercare. Oare de ce David îi dezvăluie lui Saul frământările sale sufletești și ispitele cu care se confruntă? Pe de o parte, Saul poate descoperi din nou curăția sufletească a lui David, iar pe de altă parte Saul poate primi o explicație la obiecția: „dar de ce nu pleacă din Israel? Cu siguranță că așteaptă momentul oportun ca să mă detroneze.” David este foarte abil și inteligent atunci când se apără.

Este interesant faptul că David nu-l acuză direct pe Saul de invidie și nebunie. El pornește de la o prezumție de nevinovăție a Unsului Domnului și pune în discuție varianta ca acesta să fie atâțat de altcineva. David acceptă în discuție chiar și posibilitatea ca Însuși Domnul să fie cel care să-i ceară lui Saul să îl urmărească pe David. El însă îi arată lui Saul că și pentru această variantă există o soluție pașnică: „*Dacă Domnul este Cel ce te atâță împotriva mea, să primească mirosul unui dar de mâncare de la noi.*” El îi aduce aminte lui Saul de harul adus de sistemul jertfelor care putea oferi iertare celui vinovat și deci izbăvire de sub sabia judecătorului. David își manifestă disponibilitatea pocăinței pentru orice lucru cu care l-ar fi ofensat pe Dumnezeu sau pe Saul. El era gata să își recunoască greșelile și să se schimbe.

În cap. 26 David este confruntat cu o nouă ispită. Saul îi spune un lucru nou, pe care nu i l-a spus în cap. 24, și anume: „*Am păcătuțit; întoarce-te fiul meu, David, căci nu-ți voi mai face rău.*” Poate Saul chiar era sincer în acele clipe. David însă dă dovadă de maturitate și de un discernământ foarte bun. El nu pune la îndoială sinceritatea cuvintelor lui Saul, dar își amintește de instabilitatea sa, și cel puțin pe această bază, ia decizia cea bună de a rămâne fugar, deși varianta reîntoarcerii la curtea împăratului părea foarte tentantă. Mical, Ionatan, familia lui, prietenii lui îl așteptau cu toții și trecuseră ani de când nu-i mai văzuse. David nu cedează ispitei, ci rămâne realist în relația sa cu Saul. În viață primim tot felul de oferte atractive. Este bine însă să fim realiști și să știm când să reacționăm ca David în fața lor: „*David și-a văzut de drum, iar Saul s-a întors acasă.*” Nu orice zboară se mănâncă. Viața noastră va fi curtată de o mulțime de oferte. La foarte multe dintre ele trebuie să renunțăm și să urmăm drumul modelării noastre, chiar dacă acesta trece de multe ori prin Valea Plângerii.

Cap. 24-26 ne dezvăluie cum a învins David ispita de a se răzbuna singur. Aceasta este tema unificatoare a acestei subsecțiuni. În modelarea caracterului lui David, Domnul îl trece prin contexte în care este nedreptățit pentru a-l învăța să nu se răzbune singur și pentru a scrie adânc în inima lui: răzbunarea este a Domnului! Creștinii cunosc această afirmație în special din Noul

Testament, din Rom.12. Dar Pavel nu face decât să citeze din Deuteronom 32:35. Dacă așezăm 1 Sam.24-26 în contextul revelației progresive a Vechiului Testament observăm că nicăieri până în acest moment al revelației Dumnezeu nu ni se descoperă cu atâta claritate că a ne răzbuna singuri înseamnă a păcătui și a-L sfida pe Marele Judecător. Pentru a revela acest adevăr Domnul îl alege pe David, Unsul Domnului, și îl așează în contexte în care este nedreptățit atât de mult încât însuși cititorul este revoltat și cu sabia în mână. Saul îi este vrăjmașul care îl urmărește să-lucidă, iar Nabal, este cel care îl jignește pe cel datorită căruia se putea bucura de libertate și prosperitate. David era Unsul Domnului și Domnul îi dă pe vrăjmașii săi în mâinile sale. Dar surpriză: David refuză să se răzbune singur, înalță marele adevăr: **răzbunarea este a Domnului** și respectă rândurile și instituțiile așezate de Dumnezeu pentru împlinirea dreptății. Claritatea și profunzimea cu care sunt revelate adevărurile despre dreptate și răzbunare sunt vrednice de înțelepciunea Marelui Pedagog. Scriptura nu lasă loc pentru acei eroi solitari sau justițieri care acționează în afara legii și sfidează instituțiile orânduite de Dumnezeu pe pământ și dreptatea pe care o va face Însuși Dumnezeu. Sunt o mulțime de filme care promovează astfel de eroi și spiritul de a te răzbuna singur.

Dumnezeu sădește acest adevăr în inima lui David înainte să fie înălțat împărat, adică înainte să aibă putere. Nu este ușor să fii credincios, fidel acestor adevăruri când ești într-o poziție de putere și mai ales când ești cel mandatat de Dumnezeu să aduci dreptatea Sa pe pământ. Oare nu vei fi ispitit să te folosești de puterea pe care o ai pentru a te răzbuna singur și oare nu vei fi ispitit să uiți de dreptatea divină și să urmărești doar împlinirea dreptății tale? Orice lider deține putere. O mare ispită pe care o va experimenta un conducător va fi aceea de a folosi puterea primită de la Domnul pentru a se răzbuna singur. Va fi dificil să aștepti răzbunarea Domnului când tu o poți împlini acum și aici actul răzbunării.